

νητός· ὁ Ἰούδας. Ἀναγνώριζετε αὐτὸν ἐκ τῆς ἀπομονώσεώς του, ἐκ τῆς ἀκινήσεώς του, ἐκ τοῦ χυαίνου μετώπου, τοῦ ἀποκρυπτομένου ἐν τῇ σκιᾷ. Πόσον βέβαιος περὶ ἑαυτοῦ φαίνεται, πόσον ἰσχυρῶς στηρίζει τὸν ἀγκῶνα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης! Ἄς ἀνησυχῶσιν, ἄς χειρονομῶσιν, ἄς ἐπιρρίπτωσιν ἀλλήλοις ὑπονοίας οἱ ἄλλοι. Ἐκεῖνος μένει ἀτάραχος, ὡς ὁ Χριστός διότι ἐκ τῶν δώδεκα μόνος αὐτὸς ἔχει στάσιν ὁμοίαν τῇ τοῦ Ἰησοῦ. Ἀποβλέπει πρὸς αὐτὸν, καὶ προσπαθεῖ ν' ἀφομοιωθῇ αὐτῷ. Ὄντως οὗτός ἐστιν ὁ ἀνὴρ, ἐν ᾧ τὸ πᾶν ψεῦδος, ἐκτὸς τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἥτις σπασμωδικῶς σφίγγει τὸ βαλάντιον τῶν ἀργυρίων. Ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τοὺς συνεσπασμένους αὐτοῦ μῦς, εἰς τὸν κεκλεισμένον γρόνθον, ἐν μέσῳ πασῶν τῶν εἰλικρινῶν ἐκείνων χειρῶν, αἵτινες ἀνοίγονται, ζητοῦσιν, ἀποροῦσι, διαμαρτύρονται ἐν πλήρει φωτί;

Τὰς αὐτὰς κινήσεις, εἶπον, ποιοῦσιν ὅτε Ἰησοῦς καὶ ὁ Ἰούδας. Ἐκτὸς μιᾶς διαφορᾶς ἐν τούτοις: ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνει ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν παλάμην τῆς χειρὸς ἀνοικτὴν, δρατὴν εἰς πάντας. Τὴν αὐτὴν χειρονομίαν ποιεῖ καὶ ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ἡ παλάμη του εἶναι ἀνέστραμμένη, ὡς χαρτοπαίκτης ἀποκρύπτοντος τὸ παιγνίδιον του. Στρέφεται κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ἐκ τούτου δὲ σκιὰ βαθεῖα πίπτει ἐπ' αὐτοῦ. Ἡ δὲ σκιὰ αὕτη φαίνεται ὡσεὶ καταγγέλλουσα αὐτὸν καὶ λέγουσα: Οὗτός ἐστιν ὁ Ἰούδας. Πάντες οἱ λοιποὶ ἐκτὸς αὐτοῦ ἀπαστρέπτουσιν ἐκ τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας καὶ τῆς αἴγλης τοῦ Χριστοῦ.

ΤΟ ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΙΟΝ

Μακρὰς καὶ περιέργους μελέτας ἠδύνατό τις νὰ κάμῃ περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ἱστορίας καθ' ὅλου τοῦ ἀλεξιβροχίου ἢ ἀλεξιβρόχου ἢ ὁμβρέλλας ἢ ὅπως ἄλλως θέλεις νὰ ὀνομάσῃς τὴν σκέπην ἐκείνην τὴν σκέπουσαν ἡμᾶς ἀπὸ τῆς βροχῆς ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ ἡλίου, ὁπότε εἰς σκιαδίων ἢ ἀλεξήλιον ἢ ὅπως ἄλλως ἀναβαπτίζεται. Πολὺ δὲ θὰ ἐθαύμαζον μανθάνοντες οἱ μὴ εἰδότες τοῦτο, ὅτι τὸ ταπεινὸν ἐκεῖνο ὄργανον ἐγένετο ἡ ἀρχὴ ἀφ' ἧς παρήχθησαν πάντες σχεδὸν οἱ ἀρχιτεκτονικοὶ ρυθμοὶ τῆς ἀπωτάτης Ἀνατολῆς, ὅτι δύναται ἡ ὁμβρέλλα ὅχι ἀδίκως ν' ἀντιποιηθῇ τὴν πατρότητα τῆς τε ἰνδικῆς καὶ κινεζικῆς παγόδας καὶ τοῦ θόλου τοῦ τζαμίου. Ἐργον ἡμέτερον ὅμως δὲν εἶνε νὰ διδάξωμεν ἀρχιτεκτονικὴν ἐνταῦθα· ἀρκεῖται νὰ εἰπωμεν ὅτι ἀνέκχθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς εἶχον γινώσιν τοῦ ἀλεξιβροχίου οἱ Ἰνδοί. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι λέγοντες ἀλεξιβρόχιον νοοῦμεν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ καὶ τὸ σκιαδίων ἢ ἀλεξήλιον, διότι, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἴπομεν, τὰ

δύο ταῦτα δὲν εἶνε εἰμῇ διαφορετικὰ ὀνόματα ἐμφαινόντα ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα δύο πληροῦν χρείας.

Τὸ ἀρχαιότατον ἐξ ὧν ἡξέυρομεν σκιαδίων εἶνε τὸ ἔτι καὶ νῦν ὑπεριστάμενον τοῦ βωμοῦ τοῦ ὑπογείου ναοῦ τοῦ Καρλίου, ἐν τῇ δυτικῇ τῶν Ἰνδιῶν παραλίᾳ, παρὰ τῇ Βομβάῃ. Ὁ παλαιὸς οὗτος πρόγονος πάσης ὁμβρέλλας εἶνε κατεσκευασμένος ἐκ τινος ξύλου καλουμένου τέκ, ἔχοντος τὴν ιδιότητα νὰ μένῃ ἐπὶ χρόνους μακροὺς ἀρθρῖτον καὶ ἀναλλοίωτον· εἶνε δὲ θετικὸν ὅτι τὸ σκιαδίων ἐκεῖνο ἴσταται σταθερῶς εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἀπὸ δύο χιλιᾶδων ἐτῶν. Ἀνευρίσκομεν ἐπίσης σκιαδία εἰκονιζόμενα ἐπὶ μνημείων πρὸ εἰκοσιπέντε αἰώνων ἐν τῇ Ἰνδικῇ τεχνουργηθέντων. Καὶ παρὰ τοῖς νῦν δὲ Ἰνδοῖς παρέμεινε τὸ σκιαδίων ὡς καὶ παρὰ τοῖς πρόγονοις αὐτῶν ὡς ἔμβλημα τῆς βασιλείας ἢ τοῦλάχιστον τῆς εὐγενείας. Διὰ σκιαδίου βραβεύεται ἐκεῖ πᾶσα πρᾶξις ἡρώϊκῃ, πᾶν ἐκτακτὸν κατόρθωμα, ὁ δὲ στρατηγὸς ὁ ἐν ταῖς χώραις ἐκείναις λαμβάνων παρὰ τοῦ βασιλέως του μετὰ λαμπρὰν νίκην κοκκίνην ἢ πρασίνην ὁμβρέλλαν δὲν ἀλλάζονεῖται ὀλιγώτερον τῶν παρ' ἡμῖν ἐχόντων διὰ μεγαλοσταύρων τὰ στήθη κεκοσμημένα.

Πολὺ πρῶτως ἐτελειοποίησαν τὸ ἀλεξιβρόχιον οἱ Κινεζοί, τόσον δὲ πολὺ, ὥστε ἀκόμη καὶ τώρα δυσκόλως δυνάμεθα νὰ ἀμιλληθῶμεν πρὸς αὐτούς. Ἐκεῖνοι οἱ σοφοὶ ἐφεύρον πρῶτοι ἀλεξιβρόχια δυνάμενα ν' ἀνοιχθῶσι καὶ νὰ κλεισθῶσι, κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ κρατοῦντος αὐτά. Τὰ κινεζικὰ ταῦτα ἀλεξιβρόχια ἔχουσι τὸν μὲν σκελετὸν λεγόμενον ὅλον καλᾶμινον, τὴν δὲ σκέπην χαρτίνην, ἀλλ' ἐξ ἰδιαιτέρου τινὸς χαρτίου ἔχοντος τὴν ἀρετὴν, τὸ μὲν νὰ ᾔνε καθ' ὑπερβολὴν ἐλαφρὸν, τὸ δὲ ὅλως ἀδιάβροχον. Τοῦ Χάν-κάο τὰ ἀλεξιβροχοποιεῖα πορίζουσι τὰ νῦν εἰς πᾶσαν τὴν ἀπωτάτην Ἀνατολὴν τὰ ἐλαφρά καὶ κομψὰ ἐκεῖνα κινεζικὰ ἀλεξιβρόχια, τὰ ὁποῖα εἶνε καθ' ὑπερβολὴν εὐθηνὰ καὶ ἀσυγκρίτως διαρκέστερα τῶν ἡμετέρων.

Σπεύσωμεν εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἴσως παρὰ τῶν Ἰνδῶν παρέλαβον οἱ Ἕλληνες τὴν χρῆσιν τῶν σκιαδίων, βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι πολὺ ταῦτα συνειθίζοντο ἐν τῇ παλαιᾷ Ἑλλάδι. Ἐν τῇ διονυσιακῇ δὲ μάλιστα λατρεῖα ὡς ἱερὸν ἐθεωρεῖτο τὸ σκιαδίων. Ἐν τῇ ἀρκαδικῇ πόλει Ἀλέξ ἦγον ἐορτὴν σκιερῶν, κατὰ Πausanián καλουμένην, πρὸς τιμὴν τοῦ Διόνυσου. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ θεσμοφόρικα καὶ εἰς ἄλλας ἐορτάς ἐγένετο θρησκευτικὴ χρῆσις τῶν σκιαδίων παρ' Ἕλλησι καὶ πρὸς τιμὴν καὶ ἄλλων θεῶν, οἷον τῆς Δήμητρος, τοῦ Ἑρμοῦ κτλ. Ἰδιωτικὴν δὲ χρῆσιν ἐποίουν παρ' Ἕλλησι μάλιστα αἱ γυναῖκες, δὲν ἐκράτουν δὲ αὐταὶ τὰ σκιαδία, τὰ ὁποῖα ἦσαν δμαιοσχημα πρὸς τὰ νῦν ἐν χρῆσει, ἀλλὰ δοῦ-